

Дойката. Привижда ти се, чедо на очитѣ.
Зита. О, не... За менѣ... За мене той тѣжи...

Дойката. Не е той мжжѣ, кой за една жена
тѣгувалѣ би, кога съ царе пирува...

Не разбра ли го, мое свидно, чедо?

Зита. Отъ старостъ е забравило сърдце,
какъ нѣкога си чезнала по мжжѣ.

Дойката. О, нѣкога и мойта глава луда
безумствува. Но моя, скжпо Зита,
сега разбрахъ, че вѣтъръ е било
и мжкитѣ не чинѣло е то...

та слушай ме — махни ржка отъ него!

Зита. Но, майсторъ се, тѣй лесно не забравя.
На сънь, на яве — все ми е въ ума...
безъ него азъ... загасвамъ, ще умра.

(Разплаква се).

А утре той отъ тукъ заминава...

Сега ти чу — на що се азъ решихъ...

Мисли какъвъ ще ми дадешъ съветъ...

Дойката. (Навела глава и се бори съ мисли и осѣнена
отъ мърналъ ѝ се планъ вдига чело).

Тогазъ... тогазъ... Ей, какво ще ти каже?

Облечи си градинарскитѣ дрехи —

и тукъ ела... Ще може чрезъ Исуфъ...

Зита. (Изненадана и радостна)

Но бива ли... Той може би щомъ знай...

Дойката. Не; ти предъ него ще кажешъ, че си

ужъ градинарь, комуто сж казали,

че майстора въ зорѣ ще заминава,

та и ти да се върнешъ за тамъ —

въ България... Тѣй думи резмѣни...

такава че... Та капка отъ съмнѣние...

Зита. (Доловила мисълта на Дойката).

Ахъ, тѣй... ще бжде то и най-разумно...

Дойката. (Самодоволно).

Туй ми дойде на ума — друго що

помогнало би на таквазъ катъ тебъ!

Зита (Хвърля се и я пригръща).

Добре, добре!... Да тръгваме тогава.